
WEST USA



09.08-02.09.2012

1.DEN - ČTVRTEK - 09.SRPNA 2012 ODLET Z PRAHY DO LOS ANGELES

Ve čtvrtek ráno v 6.10 hodin, stále ještě našeho SEČ, vstáváme a po rychlém naložení věcí odjíždíme směrem na Prahu - Ruzyni. Naše auto necháváme na parkovišti 'Přijed' a let' a míříme k terminálu a odbavení. Hned při check-inu se začínají dít věci. Tereze nejde vytisknout letenka až do Los Angeles a vypadá to, že ji zatím bude mít pouze do Frankfurtu, kde je mezipřistání. Obsluha na terminálu nám nakonec radí, abychom skutečně ve Frankfurtu požádali o doplnění letenky až do cílové destinace. S lehkými obavami se přesouváme k letadlu. Odlet z Prahy do Frankfurtu je 09.50 minut SEČ a my se dostáváme do letadla na poslední chvíli, dokonce s výzvou letištního personálu, že můžeme být z přepravy vyloučeni. Prostě klasika. Let do Frankfurtu trvá zhruba jednu hodinu a probíhá se společností Lufthansa naprosto bez problémů, V 10.45 SEČ vystupujeme z letadla a spěcháme na check-in americké letecké společnosti US Airways. Nejprve nás čeká krátký a jako vždy lehce stupidní pohovor s americkou úřednicí a odpověďmi na otázky, zda jsme si svá zavazadla kontrolovali, balili sami nebo jestli se nemohlo stát, že by nám do zavazadla někdo něco přidal. Na frankfurtském letišti už se daří vytisknout lístky i pro Terezu až do cílové destinace. Letadlo společnosti US Airways odlétá z Frankfurtu ve 12.30 SEČ a my poprvé v životě letíme obrovským Airbusem a výhodou je, že máme místa v první řadě, kde je spousta místa pro postýlky kojenců. Protože my žádného kojence nevezeme, je všechno místo jen pro nás. Let probíhá naprosto klidně a celou cestu se o nás stará milý americký personál, nabízí dostatek nápojů ale i jídla. V USA (město Charlotte) poprvé přistáváme ve 4.00 PM východoamerického času (- 6 hodin oproti SEČ) a jdeme na první odbavení k imigračnímu úředníkovi. Nejprve musíme vystát poměrně dlouhou frontu, ale nakonec se vše obešlo bez problémů a my jsme vpuštěni na americkou půdu. Otázky imigračního úředníka se týkají pouze důvodu návštěvy států, délky pobytu a profese. Zůstáváme na letišti a čekáme na navazující spoj, se stejným číslem letu. Původně má letadlo společnosti US Airways do Los Angeles odlétat v 6.00 PM východoamerického času, ale odlet je lehce opožděný. Zpoždění trvá zhruba 90 minut a začínáme se opravdu nudit. Navíc na nás doléhá velká únava, protože pro nás je už půlnoc. Nakonec slavně odlétáme, ale let není vůbec klidný. Zejména zpočátku jsou velmi silné turbulence a v jednom okamžiku se letadlo výrazně propadá. Teprve druhá polovina letu je klidnější, ale nám se nedaří příliš usnout. Do Los Angeles máme přiletět v 8.00 PM západoamerického času (- 9 hodin oproti SEČ), ale

díky zmíněnému zpoždění je to o hodinku později. Jsme hrozně unaveni a to ještě musíme čekat dost dlouho na zavazadla. Teprve kolem desáté hledáme taxi, kde se nejprve dozvídáme, že do námi rezervovaného Motelu 6 (na 5101 W Century Blvd v Los Angeles) jezdí bus shuttle, ale jeho provozní doba právě skončila, tak volíme taxi. Motel je vzdálený zhruba 6 km od letiště a jsme tam kolem 10.15 PM. Uleháme totálně znaveni po nekonečném letu.

2.DEN - PÁTEK - 10.SRPNA 2012 Z LA NA SEVER PO POBŘEŽÍ PACIFIKU

Docela překvapivě spíme dlouho a začínáme se tak pomalu přizpůsobovat velkému časovému posunu. Probouzíme se v sedm ráno a jdeme pro auto do půjčovny Alamo, která se nachází zhruba 1,5 km od našeho hotelu. Jdeme pěšky a zjišťujeme, že po chodníku tady nikdo nechodí, a když už někdo jde, tak slušně pozdraví. Všichni tady jezdí autem. Cestou se zastavujeme na snídani v místním McDonald's. V půjčovně probíhá všechno hladce a za chvíli máme naše rezervované auto k dispozici. Jedná se o sedmi místný vůz společnosti General Motors a díky pohotovému zřízenci půjčovny se dozvídáme, jak se dají upravit zadní dvě lavice do vodorovné polohy. Díky tomu vzniká velká spací plocha, kterou určitě využijeme na cestách po národních parcích západu USA. Vracíme se do motelu a odjíždíme severním směrem z města pryč. Cesta ubíhá dost pomalu, protože je poměrně rušný provoz. Nejprve přijíždíme k pobřeží Tichého oceánu a poprvé se fotíme. Koupání zatím odkládáme, ale je to možná chyba. Cestou na sever po slavné 'jedničce' obdivujeme nekonečné písčité pláže plné surfařů čekajících na svou vlnu. Právě vlny jsou dost vysoké, což je i důvod proč naše koupání posouváme. Kromě pláží se naskýtají výhledy na zátoky nebo útesy a skaliska, o které se tříští vlny rozbouřeného oceánu. Míjíme jednotlivá města na pobřeží a postupujeme stále severněji. Lehké občerstvení ve fast foodu a už pokračujeme zase dále. Chvilku vede silnice ve čtyřech proudech, jindy jen ve dvou. Dokonce se na krátko loučíme i s oceánem, ale během několika desítek kilometrů jsme zase u něho. Přijíždíme do přístavního městečka s názvem Morro Bay, které je charakteristické kamenným útvarem - obří skálou, která vyčnívá z oceánu a je podobná tureckému turbanu. Právě proto dostala název Moro Rock od svého objevitele Juana Rodrigueze (v roce 1542). Večeříme a jdeme na krátkou procházku písčným pobřežím sledovat západ slunce i horu z větší

vzdálenosti. Tvoří se mlha, která pokrývá i kamennou skálu. Po setmění ještě chvilku pokračujeme severním směrem podél pobřeží, ale kousek za městečkem San Simeon uleháme ke spánku. Je teprve devět, ale my jsme už pořádně znaveni.

3.DEN - SOBOTA - 11.SRPNA 2012 OD POBŘEŽÍ PACIFIKU DO YOSEMITE

Ráno se probouzíme kolem šesté, příjemně vyspáni a pokračujeme podél pobřeží. Výhledy nám znepríjemňuje silná mlha, která se válí nad oceánem i nejbližším pobřežím. Také teplota je díky mlze hodně nízká, kolem deseti stupňů. Teprve v dopoledních hodinách se začíná slunce prokousávat a my snídáme na krásné vyhlídce na rozbouřený Tichý oceán. Příjemná zastávka nás čeká v městečku Carmel, pár kilometrů jižně od Monterey. Procházíme se po pláži, kde ční z oceánu překrásná kamenná skaliska. Koupání je zde nebezpečné, protože vlivem proudů zde zahynulo již více než 30 lidí. Zásoby jídla i pití doplňujeme v místním nákupním centru. Samotné nakupování v USA je hodně zajímavé. Všechna balení jsou v rádech kilogramů nebo gallonů, takže koupit si mléko, vodu nebo juice znamená koupit vždy alespoň gallon (= 3,78 litru). Právě Carmel je městem, kde se loučíme na několik dní s Tichým oceánem a odjíždíme východním směrem do Yosemite national parku. Cesta je zdlouhavá a venkovní teplota se šplhá i vysoko nad 40 stupňů. Nebýt klimatizace ve voze, těžko bychom mohli vůbec pokračovat. Kousek před národním parkem zastavujeme a koupeme se v řece, která teče směrem od národního parku. Voda je přímo horká a blíží se určitě 30 stupňům. Pro nás je to ale příjemné osvěžení, abychom mohli pokračovat zase dále do parku. Do něj přijíždíme kolem páté odpolední. Hned při vjezdu kupujeme roční permit pro vozidlo, které pak může vjet do všech národních parků USA v daném roce zdarma. Určitě se to mnohonásobně vyplatí. Ve vjezdu do parku dostáváme také mapy a už se těšíme na nádherné přírodní scenérie. První z nich je vyhlídka na dvě nejznámější hory Yosemite parku a to je El Capitan a Half Dome. El Capitan je skalní masív kam lezou jen ti nejlepší horolezci a vylézt na vrchol znamená strávit na stěně několik dní. Half Dome je místo, kam chodí spousty turistů a také my bychom chtěli absolvovat celodenní výlet k tomuto kopci právě zítra. Dnešní podvečer ještě vyrážíme na krátkou túru k vodopádům s názvem Bridal Creek Falls, kam z parkoviště směřuje ohromná spousta turistů, ale vodopády jsou téměř vyschlé a teče pouze

malé množství vody. I tak je pohled na stěnu fascinující. Bohužel je stále hrozně vedro. My jdeme nakupovat a prohlédnout si místní centrum s názvem Yosemite Village. Všude na parkovištích je varování, že ve vozech nesmí zůstat v nočních hodinách žádné jídlo. Důvodem jsou medvědi, kterých tady žije velká spousta a kteří hledají potravu právě uvnitř vesnice. Proto večeříme vše, co jsme nakoupili, aby si na nás žádný brumla nepřišel. Protože jsou všechny kempy plné, spíme nedaleko od jednoho z nich na parkovišti.

4.DEN - NEDĚLE - 12.SRPNA 2012

CELODENNÍ VÝLET NA SEVERU YOSEMITE

Ráno se budíme okolo půl sedmé a je svěží vzduch. Protože je obloha bez mráčku, vyrážíme nejprve na ranní projížďku po střední části parku. Koupeme se na písčité pláži Sentinel Beach u řeky a o chvíli později snídáme alespoň to málo, co jsme schovali před medvědem. Žádného jsme se v noci totiž nedočkali. Dnes uvažujeme o výstupu na Half Dome a jdeme se poradit na informační centrum parku, zda to je možné. Není. Důvodem je nutnost permitu, který se žádá s předstihem alespoň dvou dnů. Nevadí, podíváme se jinam a pracovník informačního centra nám doporučuje severní část Yosemite. Konkrétně vycházka od jezera Tenaya Lake. Do severní části parku je cesta poměrně dlouhá a jedeme tam určitě přes hodinu. Cestou ale zastavujeme na vyhlídkách a nemůžeme se nabažit dech beroucí krásy Yosemite národního parku. Na túru k jezerům s názvem Sunrise Lakes vyrážíme až okolo jedné. Počasí je příjemné a my jen přemýšlíme, co budeme dělat, pokud potkáme medvěda. Ona to není vůbec žádná legrace. Cestou nahoru totiž nepotkáváme skoro nikoho, a když si takhle kráčíme lesem a kolem vidíme rozedřené kůry stromů od brumly, tak se nejde úplně v pohodě. Teprve v horní části naší vycházky se les mění ve skaliska a je tedy mnohem větší výhled do okolí, než v temném lese. Dokonce i turistů je významně více. Mnozí jdou přenocovat do kempu Sunrise, který se nachází nedaleko za třemi jezery. Pohled na horská jezera, spíše plesa je parádní, jen se trochu kazí počasí a dokonce začíná pěkný slejvák. Proto to u druhého jezera balíme a vracíme se pomalu zpátky dolů. Cesta v dešti není jednoduchá, a když ve spodní části lesa se přitemní a ještě začne bouřka, dobře sledujeme, co se kde šustne. Cesta se zdá v dešti a bouřce opravdu nekonečně dlouhá. Unaveni a šťastni přicházíme zpátky k jezeru Tenaya Lake, kde máme naše auto. Ještě povinné plavání v

jezeře a už odpočíváme v našem autě. Dnes dál nepojedeme, chceme spát tady, protože tu nehrozí ta obrovská vedra, která nás doprovázela včera. Jsme totiž ve výšce 2.500 metrů nad mořem a to je vzduch chladnější a mnohem příjemnější. Ještě večeríme naše nakoupené zásoby a dobře víme, že přes noc tady nesmí nic zůstat. Co kdyby přišel v noci brundibál a dostal na naše jídlo chuť.

5.DEN - PONDĚLÍ - 13.SRPNA 2012 PŘES MĚSTO DUCHŮ DO SAN FRANCISCA

Ráno se budíme lehce po šesté a hned se jdeme koupat do jezera Tenaya Lake. Po ránu je pěkně studené, ale ranní osvěžení je velmi příjemné. Obloha je bez mráčku a my se pomalu vydáváme k jezeru Mono Lake, které leží už mimo Yosemite národní park. Mono Lake je slané jezero, které s postupem doby vysychá a to proto, že řeky, které ho napájají, jsou odkloněny do Los Angeles jako zdroj pitné vody. Dnes má jezero už jen pětinu své původní velikosti. Co se týče slanosti, tak v tom je excelentní, protože jeho voda je 3x slanější, než moře. K jezeru přijíždíme okolo desáté a hned snídáme v místním obchodě výbornou teplou snídani. Hned poté odjíždíme do části jezera, která se jmenuje South Tufa, kde obdivujeme krásné vápencové útvary, které se do dnešní doby tvoří podél jezera a to jak uvnitř, tak i vně. Po půlhodinové procházce odjíždíme severním směrem a ještě se zastavujeme na dalším vyhlídkovém místě s názvem Old Marina. Odtud je krásný výhled na faunu, která na útesech jezera žije. Naším dalším cílem je městečko Bodie, které leží severovýchodním směrem od jezera. Bodie je městem duchů, protože jeho sláva je dávno zapomenuta. V polovině devatenáctého století zde byla nalezena zlatá žíla a během padesáti let bylo kompletně vytěženo. Jak lidé přišli, tak zase odešli a vše zůstalo v původním stavu tak, jak jej lidé na počátku dvacátého století opustili. Moc zajímavá procházka a náhled do dávné minulosti. Škola, pošta, ale i běžná obydlí lidí, to všechno procházíme a bedlivě sledujeme. Moc pěkná vzpomínka na dobu těch, kteří se věnovali těžbě zlata. Po skončení prohlídky odjíždíme západním směrem na San Francisco, které máme na pořadu zítra. Cesta se šplhá do vysokých kopců a hned zase dolů. Chvilku dokonce prší a padají kroupy. Ale jede se pěkně a v druhé polovině cesty nám opět svítí sluníčko a obloha je azurově modrá. K večeru ještě nakupujeme nezbytné potraviny a další drobnosti pro naši dovolenou a valíme to stále dál západním směrem na San Francisco. Protože se začalo stmívat a my se blížíme k jednomu z největších měst

USA, máme starost o přenocování. Nakonec nacházíme náš oblíbený Motel 6 ve městě Pleasanton a tak se tam hned ubytováváme. Jeden rychlý bazén před hotelem a hned jdeme spát s očekáváním zítřejšího dne v San Franciscu.

6.DEN - ÚTERÝ - 14.SRPNA 2012 SAN FRANCISCO

Ráno vstáváme až kolem osmé, tak dobře se nám spí a vyrážíme na San Francisco. Do města vjíždíme po mostě Bay Bridge a hned se řadíme na silnici s názvem 49 Mile Scenic Drive. Ta vede nejhezčími místy města, ale poměrně brzy se z ní ztrácíme. Nevadí, začneme třeba na Lombard street, nejklikatější ulici na světě. Zkoušíme ji projet a dále pokračujeme směrem k China Town, což je vlastně čínská čtvrť uvnitř města. Procházíme po hlavním bulváru a obdivujeme čínské cetky. Jejich tady spousta, ale také kvalitní vyšívání hedvábné šaty, prostě všechno. Z čínské čtvrti míříme k Japan center, ale tam je pouze vstupní portál a jinak nic zajímavého nevidíme. Úplně nejvíc nás to táhne ke Golden Gate Bridge, ale tušíme, že dnes bude v mlze. A opravdu, je ho vidět dost, ale rozhodně ne celý, což nás mrzí, protože to je opravdu největší dominanta města. Golden Gate Bridge sledujeme z pevnosti Fort point, což je pevnost, která historicky sloužila k ochraně města. Následně vyrážíme na procházku po Golden Gate Bridge tam a zpět. Z jedné strany burácí motory stovek přejíždějících vozů a z druhé strany zase fouká nárazový vítr, takže procházka není zrovna příjemná. Po návratu sedáme do auta a odjíždíme do Golden Gate Parku, kde se jen tak touláme podél jezírek. V závěru naší procházky trochu bloudíme ve snaze najít naše auto, ale po chvíli se nám to daří a odjíždíme pryč z města. Odjezd na sever je právě přes Golden Gate Bridge, takže máme ještě jednu možnost cestovat přes tento věhlasný most. Odjíždíme znovu po slavné Pacific street s číslem 1 na sever. Nocleh nacházíme poblíž pobřeží v jednom z malých přístavů a tak kolem půl desáté večerní uleháme ke spánku.

7.DEN - STŘEDA - 15.SRPNA 2012 PODÉL PACIFIKU DO REDWOODU

Ráno pokračujeme severním směrem podél Pacifiku na sever. Cesta se hodně klikatí a neutíká moc rychle a my hledíme na zátoky

Tichého oceánu. Jen počasí je mlhavé a sluníčko ne a ne prorazit. V městečku Jenner jdeme na krátkou procházku sledovat tuleně, kteří tu lenoší na pobřeží. Je jich asi třicet. V některých obdobích jich je mnohem více, protože tady přivádí na svět svá mláďata. Fotíme je a po chvilce zase pokračujeme severním směrem. I počasí je moudřejší a mlha postupně ustupuje. Jedeme vlastně podél Pacifiku celý den, tu blíže, tu dále. Dochází i na koupání, ale jen velmi rychlé, protože oceán je opravdu velmi studený a také teplota vzduchu nepřelézá přes patnáct stupňů. Jak se blížíme Redwood national parku, tak se počasí zlepšuje. Cestou potkáváme dokonce první sekvoje a máme možnost jednou z nich projet. Kolem osmé večerní přijíždíme do campu nedaleko od Redwood national parku. Kemp je zajímavý tím, že se po něm prohánějí wapiti, trochu podobní našim jelenům. Fotíme, ale zanedlouho uleháme ke spánku.

8.DEN - ČTVRTEK - 16.SRPNA 2012 REDWOOD A CESTA KE CRATER LAKE

Ranní probuzení je trochu deštivé. Sice vyloženě neprší, ale lehce mží z mlhy, která je všude okolo. Ani wapiti neběhají nikde kolem. My odjíždíme severním směrem do národního parku Redwood, což v překladu znamená 'sekvoje věčně zelená'. Protože přesně nevíme kudy do parku, zastavujeme ve visitor centru a radíme se, co je dobré v Redwood NP vidět. Je nám doporučena stará prašná cesta s názvem Hill Road, která měří asi 12 mil a vede přes sekvojový háj. Skutečně je cesta parádní, protože se autem projíždí mezi nejvyššími a nejstaršími stromy světa. Dokonce vyrážíme na krátkou procházku do sekvojového háje, která opravdu stojí za to. Stojí tam desítky, možná stovky vysokých sekvojí. Fantastická podívaná. Procházkou trávíme asi hodinku. Poté nás čeká prašná cesta zpět a odjezd k dalšímu národnímu parku s názvem Crater Lake. Kousek za Redwood NP opouštíme stát California a vjíždíme do Oregonu. Vlastně se toho moc pro nás nemění, pouze značky na autech jsou nyní trochu jiné. Ke Crater Lake NP je to poměrně daleko. Musíme překonat asi čtyři stovky kilometrů. Ale cesta ubíhá jako voda a kolem půl osmé večerní přijíždíme k jezeru Crater Lake. Nabízí se nám úchvatná podívaná na sopečný kráter, kde byla kdysi činná sopka. Po její erupci byl vytvořen obří kráter, který je dnes nádherným jezerem. Chvilku se kocháme, fotíme a sledujeme západ slunce pod jezerem. S příchodem šera se výrazně ochlazuje a my se přesouváme zpět asi deset kilometrů do campingu. Protože je plný, musíme se spokojit se spánkem

na parkovišti před campem. Zdá se, že v Crater Lake NP je nyní každý, ale kdo by se divil, když je to tady opravdu nádherný kus země.

9.DEN - PÁTEK - 17.SRPNA 2012 CRATER LAKE A DÁLE NA VÝCHOD

Dnešní ráno se budíme poměrně brzy, už kolem sedmé hodiny ranní. Je opět nádherný azurový den a sluníčko už svítí. Ihned vyrážíme nahoru ke Crater Laku obdivovat krásy tohoto vulkanického jezera. Objíždíme ho ze západní strany a zastavujeme prakticky na každé vyhlídce a že jich je ! Ta hlavní zastávka je na místě s názvem Cleetwood Trail. Tady je možné sejít dolů k jezeru a koupat se. Prakticky se jedná o jediné místo, kde je to možné a nikoliv životu nebezpečné. Sestupujeme dolů po stezce a cestou fotíme jezero. Cesta dolů trvá asi dvacet minut a my jsme odměněni možností koupání v nádherně průzračné vodě. Dokonce i teplota je přijatelná a tak se asi hodinku koupeme. Okolní teplota postupně stoupá, ale stále je příjemně a to i při výstupu nahoru, který je o něco delší, oproti sestupu. Nás nyní čeká velmi dlouhá cesta do Yellowstone NP, na kterou vyjždíme kolem jedenácté hodiny. Cesta je velmi nudná a prakticky pořád rovná, je to docela vyčerpávající. Ale do nejstaršího národního parku USA se už moc těšíme, i když víme, že dnes tam dojet určitě nestihneme. Navíc nás cestou čeká ještě jeden národní park cestou s názvem Craters of the Moon. V podvečerních hodinách opouštíme Oregon a vjíždíme do dalšího státu USA s názvem Idaho. Vjezd do Idaho s sebou nese ještě jednu povinnost a to je posun času na hodinkách o jednu hodinu vpřed. Ano jsme v novém časovém pásmu a nás tak dělí od naší vlasti už jen osm hodin. Ale i to je stále dost. Dlouhou cestou jsme poměrně dost unaveni, proto krátce za Ontariem hledáme vhodné místo k přespání. Nacházíme příjemný camp a zůstáváme nedaleko od dálnice, po které směřujeme na východ, k přenocování.

10.DEN - SOBOTA - 18.SRPNA 2012 CRATERS OF THE MOON, YELLOWSTONE

Časový posun způsobil, že ráno vstáváme o hodinu později, než je zvykem. Kolem osmé hodiny vyrážíme dále po dálnici směrem do nejstaršího národního parku s názvem Yellowstone. Cestou nás ještě

čeká další, výrazně menší národní park s názvem Craters of the Moon. Jedná se o lávová pole, které zde zanechaly sopky v době kdysi dávné. Postupně v parku navštěvujeme Inferno Cone, což je jeden z nejvyšších sopečných vrcholů v okolí. Z vrchu je pěkný výhled na celé lávové okolí. Nutno podotknout, že délka výstupu na tento vrchol činí zhruba pět minut, takže to není nic náročného. Dalším místem, které navštěvujeme, se jmenuje Snow Cone, což jsou malé krátery bývalých sopek. Nejzajímavějším místem k návštěvě je rozhodně Indian Tunnel, což je místo, kudy tekla láva a my máme možnost si tento tunel projít. Na jeho konci se symbolicky vylézá kráterem. Příjemná procházka, abychom následně vyrazili do Yellowstone NP, kam to máme zhruba ještě dvěstěpadesát kilometrů a my tam chceme rozhodně dorazit co nejdříve. Do nejstaršího a jednoho z nejhezčích parků USA přijíždíme před sedmou večerní. Při vjezdu nás překvapuje papírový průvodce v českém jazyce ! Abychom stihli ještě pár výhledů, spěcháme nejprve do městečka Madison, odkud odbočujeme směrem k největšímu gejzíru s názvem Old Faithful. Cestou zastavujeme u dvou menších gejzírů, kde absolvujeme i krátký výlet. Jmenují se Lower Geyser Basin a Midway Geyser Basin. Oba přírodní úkazy stíháme ještě před západem slunce, což se nedá říci o Old Faithful, proto hledáme camp. To se nám daří v městečku West Tumb, kde i nocujeme.

11.DEN - NEDĚLE - 19.SRPNA 2012 YELLOWSTONE

Ráno se probouzíme kolem deváté hodiny a rozhodně nikam nespěcháme. Nejprve jdeme vyprat naše věci do místnosti, kde je asi padesát praček a samozřejmě i sušiček. Všechno stíháme zhruba za hodinku a po snídani směřujeme do centra všech gejzírů k Old Faithful. Zde absolvujeme procházku po dřevěných chodíčkách, která trvá zhruba tři hodiny. Postupně tak vidíme nejvyšší gejzíry, nejmohutnější gejzíry i různobarevné laguny. Nádhera. Teprve po obchůzce celého okolí přichází čas na tolik zmiňovaný gejzír s názvem Old Faithful. Ten má pravidelný interval obrovského gejzíru zhruba každých 90 minut a maličko nám připomíná divadelní představení. Již dlouho dopředu přicházejí lidé, sedají na lavičky a čekají na velikost gejzíru, která se také liší. My se dočkáváme záhy po příchodu a celou akci si máme možnost dokonce zopakovat, protože v pauze mezi představeními obědváme a procházíme obchody se suvenýry. V obou případech je výše gejzíru

zhruba kolem 25 metrů, v druhém případě možná i o kousek vyšší. Teprve v odpoledních hodinách odjíždíme dále a to na sever Yellowstone parku. Zde nás čeká další parádní podívaná a to konkrétně v Mammoth Hot Springs. Protože právě tady horké gejzíry tvoří kaskádovité pestrobarevné obrazce různých tvarů i velikostí. Velkolepou podívanou trávíme zhruba dvě hodinky, a protože se začíná stmívat, je na čase hledat camp. Hledání nám prodlužuje rodinka wapitů, která se potuluje po centru Mammoth Hot Springs, tak si je alespoň fotíme a trávíme nějaký čas v jejich přízni. Vůbec se nás nebojí. Hledání campu je největší kámen úrazu dnešního večera. Všechny, které cestou nacházíme, nemají vodu, což je docela nepředstavitelné. Dokonce vyjíždíme z parku ven, ale ani tam se nám nedaří. Při návratu zpět dochází k poměrně kuriózní situaci, kdy pracovník parku u vjezdové brány na nás mluví částečně česky. Sice jen pár slov, ale i to se cení. V Čechách nikdy nebyl, ale jeho kamarád ano, proto umí a používá několik základních českých slov. A pak, že jsme malá a neznámá země. Od severního vjezdu se posouváme směrem na východ s cílem najít camp se sprchou. Kolem desáté večerní jsme úspěšní částečně, protože nejprve máme sprchy a teprve o pár kilometrů dále camp. Ale nakonec spokojeně usínáme v Tower Fall s očekáváním dalšího dne.

12.DEN - PONDĚLÍ - 20.SRPNA 2012 K VODOPÁDŮM V YELLOWSTONE

I když si ráno přemýšlíme o brzkém odjezdu z Yellowstone NP, nakonec je všechno jinak. Po snídani jedeme do Canyon Village k vodopádům Upper Falls a Lower Falls, které se nacházejí blízko sebe. A abychom stále jen nejezdili autem, jdeme pěší vycházku mezi vodopády a to z obou stran. Je to opravdu hukot vody a pozorování nahání i trošku strachu. Teprve kolem druhé hodiny se přesouváme jižním směrem, ale včasný odjezd z Yellowstone NP nám prodlužují dvě skutečnosti. Nejprve bizoni, kteří se pasou v těsné blízkosti silnice, proto stavíme, pozorujeme a fotíme. Druhou skutečností je nehoda na jediné silnici směřující na jih, proto musíme čekat, až budou vozidla odtažena a teprve potom můžeme pokračovat. Kolem sedmé večerní opouštíme překrásný Yellowstone NP a přesouváme se jen kousíček jižněji do navazujícího parku s názvem Grand Teton NP. Tady nás čekají výhledy na velmi vysoké vrcholky hor, ale to jen v případě, že bude zítra pěkné počasí. Dnes se již stmívá, proto hledáme camp na přenocování, což se nám úspěšně daří přímo u

jezera Jackson Lake. Mimochodem co se týká bizonů v národním parku Yellowstone, tak tento park se jako jediný pyšní každoročním kladným nárůstem bizonů. Jestliže na začátku minulého století se jejich počet pohyboval kolem padesáti, dnes jich je více než-li 4.700 ks jen v tomto parku.

13.DEN - ÚTERÝ - 21.SRPNA 2012 GRAND TETON A VÝLET K HIDDEN FALLS

Po ranním probuzení dlouho nezevlujeme a hned se přesouváme pryč z campu a to nejprve na snídani do centra Colter Bay Village na břehu Jackson Lake. Hned poté přejíždíme k dalšímu jezeru s názvem Jenny Lake, kde chceme podniknout krátkou túru. Kolem jedenácté dopolední vyrážíme podél jezera k vodopádům Hidden Falls. Ty jsou vzdáleny od parkoviště zhruba 4 km. Cesta ubíhá rychle a my se držíme i ostatních poutníků, aby nás bylo více a neohrožovali nás medvědi, kterých je v této oblasti opravdu hodně. Cesta nám trvá hodinku a půl až k vodopádům. Protože je opravdu nádherné azurové počasí, pokračujeme ještě ve výstupu k Inspiration Point, kde je krásný výhled na jezero a celý Grand Teton NP. Zpátky k jezeru je to z kopce, a protože bychom museli absolvovat stejnou cestu, zkracujeme si výlet lodí. Ta jede pouhých deset minut a my jsme tak za malou chvíli na parkovišti. Nyní nás čeká dlouhá cesta na jih. Zajímavým městem ve stylu kovbojských let je Jackson Hole, proto zastavujeme a procházíme jeho ulicemi. Je to jediné zpestření při dlouhé cestě na jih. Ta vede poblíž Salt Lake City, kde odbočujeme na cestu vedoucí směrem k národnímu parku Arches NP. Právě nedaleko od zmíněného města Salt Lake City nacházíme kolem desáté večerní camp, kde nocujeme.

14.DEN - STŘEDA - 22.SRPNA 2012 ARCHES I.

Brzy ráno pokračujeme v poměrně dlouhé cestě do národních parků USA, které se nacházejí na pomezí států Utah, Colorado, Arizona a Nové Mexiko. Prvním z národních parků je Arches NP, kam míříme. Ještě před příjezdem se chceme zastavit pro doplnění potravin v Thompson Springs. K našemu velkému překvapení je městečko úplně vylidněné, domy částečně rozbořené a nikde nikdo. Tak pokračujeme dále do

Arches NP, který se nachází už pouze 40 km. Po příjezdu do parku máme dva zásadní problémy. V parku se nedají vůbec koupit potraviny a navíc se zhoršuje počasí. Vypadá to na pořádný slejvák. Prohlídku Arches NP začínáme krátkou procházkou kolem skalnatých útvarů Balanced Rock. Dále přejíždíme ke dvěma skalnatým oknům s názvem North and South Window, odkud je velmi pěkný výhled na severní část národního parku. Naproti se nachází Double Arch, což jsou dvě skalní okna za sebou. Právě na tomto místě se spouští poměrně silný liják a my jsme navíc hladoví. Proto pro dnešek Arches NP opouštíme a odjíždíme jižním směrem do nejbližšího města s názvem Moab. Nakupujeme zásoby jídla a kvůli počasí se rozhodujeme, kam odjet. Volba padá na Monument Valley na rozhraní států Utahu a Arizony, zhruba 200 km jižně od Arches NP. Na místě hledáme camp a nejprve nacházíme jeden opuštěný, který se jmenuje Sleeping Bear Campground. Když do něj vjíždíme, nacházíme pouze jednoho indiána sedícího u přívěsu, jinak vůbec nikoho. Není divu, když camp je suchý bez jakéhokoliv vodního zázemí nebo toalet. Odjíždíme pryč a nacházíme v těsné blízkosti vjezdu do parku Monument Valley nádherný camp s názvem Goulding's Camp Park. Má dokonce vnitřní bazén. Hned se ubytováváme a stiháme večer ještě plavání v bazénu. Paráda. Spát jdeme okolo desáté večerní.

15.DEN - ČTVRTEK - 23.SRPNA 2012 MONUMENT VALLEY A FOUR CORNERS

V noci, ale i během dopoledne dost hustě prší. Proto nejprve zůstáváme v campu a jdeme se koupat do bazénu, když ho tu mají. Doufáme, že se počasí umoudří. Před polednem už je lépe a my vyrážíme vstříc zážitkům v Monument Valley. Při vjezdu do parku nás trochu překvapuje, že se nedá platit kartou, ale musí se v hotovosti. Navíc zde neplatí roční Eagle pas, který používáme při vjezdu do každého národního parku. Důvodem může být skutečnost, že tento park patří indiánům a ti jsou tady doma. Nejprve jdeme do turistického centra nakoupit pár drobností a potom se vydáváme po velmi prašné a hrbolaté silnici mezi monumenty. Musí se jet velmi pomalu, protože míváme auta jedoucí v protisměru a zároveň musíme vybírat rovnější úseky hrbolaté cesty. Projíždíme kolem osad místních indiánů, kteří patří pod kmen Navajo. Nabízejí k prodeji různé ručně vyrobené šperky nebo projížděky na koních. Popojížděním po Monument Valley nám trvá zhruba tři hodiny, během kterých se trošku otevírá zatažená obloha a svítí i sluníčko. Před čtvrtou odpolední opouštíme park a přesouváme se do tzv. Four Corners,

což je místo, kde se protínají hranice čtyř amerických států (Utah, Arizona, Colorado a Nové Mexiko). Z hlediska návštěvníků je tam docela živo, takže čekáme, než se dostaneme na řadu. Poměrně rychle toto místo opouštíme a směřujeme nakonec do dalšího národního parku, s kterým jsme původně nepočítali. Jmenuje se Mesa Verde NP a je zaměřený na původní obyvatele této země, kteří zde žili před více, než 1.400 lety. Docela zajímavá podívaná, proto se nakonec rozhodujeme, zůstat v parku také zítřejší ráno a hned s otevřením turistického centra zakoupit lístky a navštívit historické Pueblo z blízka. Nocujeme v campu přímo v Mesa Verde NP, ale docela dlouho nám trvá pochopit podstatu campu. Zejména skutečnost, že registrace campu je úplně jinde, než camp samotný. Nakonec registraci stejně o pár minut nestíháme.

16.DEN - PÁTEK - 24.SRPNA 2012 MESA VERDE A ARCHES II.

Již v sedm hodin musíme vstávat, abychom se včas dostali do turistického centra v Mesa Verde, abychom si koupili vstupenky na prohlídku jednoho 'útesového' obydlí. Protože jsme v turistickém centru jako první, kupujeme lístky na prohlídku Cliff Palace, která začíná v 9.00 hodin. Cliff Palace je nejrozsáhlejší prehistorické obydlí a celou prohlídku vede místní ranger, kterému je navíc dobře rozumět. Během hodinky nám povypráví mnoho zajímavostí, které se týkají dávných obyvatel a způsobu jejich života pod skalnatým převisem. Po skončení prohlídky odjíždíme severním směrem zpátky do Arches NP, kde nám chybí ještě druhá část, kterou jsme ve středu kvůli špatnému počasí nestihli. Dnes je obloha úplně vymetená a prohlídku Arches NP začínáme opět u North and South Window, abychom se později přesunuli přímo naproti k Double Arch. To nejlepší z oblouků nás čeká na konec. Jedná se nejprve o Delicate Arch, který sledujeme z vyhlídky. Cesta na vyhlídku trvá zhruba 10 minut. Poté odjíždíme na úplný sever parku, kde také park končí a tady vyrážíme k největšímu oblouku na světě, který se jmenuje Landscape Arch. Jde se k němu zhruba 20 minut poměrně svižné chůze, ale je to opravdu nejhezčí oblouk v celém parku. Již dlouhou dobu se pod něj nemůže, protože část oblouku se již zřítíla a i další pády do budoucna hrozí. Cestu k tomuto největšímu oblouku si krátíme ještě vyhlídkami na další oblouky v okolí, jako Tree Pine Arch nebo Tunnel Arch. Po návratu k autu odjíždíme směrem do Canyonland NP, kde nás chytá velmi ostrá bouře s deštěm. Kousek před vjezdem do parku

nacházíme camp, který sice nemá vodu, ale je jediný v blízkém okolí k přespaní.

17.DEN - SOBOTA - 25.SRPNA 2012 CANYONLANDS A CAPITOL REEF

V noci řádí bouřka a poměrně silně také prší. Ráno je ale znovu azurové a my vyrážíme okolo půl osmé do Canyonlands, konkrétně na poslední vyhlídku, ke které se jde z parkoviště zhruba 1,5 km. Příjemná ranní prohlídka se závěrečným majestátným pohledem na celý Canyonlands, bohužel bez řeky Colorado, která se zařezává hluboko do kaňonu a není tedy vidět. Vracíme se k autu a odjíždíme směrem na sever. Cestou ještě zastavujeme na občerstvení a sprchu v jednom RV parku kousek od odbočky do Canyonlands. Kolem polední se konečně přesouváme do dalšího národního parku s názvem Capitol Reef. Jedná se především o hluboké kaňony červené barvy. My vyrážíme na dvě krátké túry. Ten první vede k Hickman Bridge, což je cesta dlouhá zhruba dva kilometry tam a dva zpátky. Hickman Bridge je další z překrásných oblouků, kterých jsme zejména včera viděli spousty. Druhá, velmi krátká zastávka, je pohled na petroglyfy. To jsou malby na skále, které zde zanechali před dávnými časy indiáni. Z Capitol Reef NP odjíždíme do národního parku, který navštívíme zítra, a jmenuje se Bryce Canyon. Ten je vzdálený od Capitol Reef NP poměrně daleko, zhruba 250 km a ještě je cestou nutné překonat dvě pohoří. Stoupáme do nadmořské výšky téměř 3.000 m.n.m. a máme pod sebou překrásné výhledy na okolní skaliska. Překvapuje nás, že v této nadmořské výšce rostou také březové háje. Chvilku po osmé večerní nacházíme camp těsně před Bryce Canyon NP, který se jmenuje Ruby's Inn. Je perfektní zejména v tom, že kromě venkovního bazénu, má také vířivku pro 13 osob s teplotou vody 41 stupňů Celsia. Plaveme i odpočíváme a je nám v bazénech parádně.

18.DEN - NEDĚLE - 26.SRPNA 2012 BRYCE CANYON A ZION

Ráno nás čeká po delší době opět praní a sušení nošeného prádla, ale na to jsou v campu perfektně připraveni. Kolem deváté hodiny opouštíme Ruby's Inn camp a jedeme do Bryce Canyon NP, kde nás čekají další dech beroucí monumenty. Obloha je bez mráčku a nám

nezbývá než se vydat po jednotlivých vyhlídkách autem i pěšky. Nejprve navštívíme turistické centrum, abychom se následně přesunuli k pěší túře s názvem Queens Garden Trail. Túra začíná v bodě nazvaném Sunrise Point a končí v bodě s názvem Sunset Point. Celá měří zhruba 5 km, ale jsou na ní vidět naprosto úžasné skalnaté věže v nepřeberném množství barev. Dokonce není ani důležité v jakém směru se vydáme. Celou cestu si užíváme a hodně fotografujeme. Zhruba v půli cesty přicházíme právě do Queens Garden a dále už jen stoupáme ke zmíněnému bodu Sunset Point. Po návratu k autu projíždíme celým parkem a navštívujeme jednotlivé vyhlídky, z nichž mezi nejhezčí patří Inspiration Point, Natural Bridge, Ponderosa Canyon nebo závěrečný Rainbow Point. Ke konci cesty nám dokonce začíná pršet. Je to typická krátká letní přeháňka, kterou doprovází rychlá bouřka. Za chvíli už je zase slunečno a my odjíždíme do dalšího parku s názvem Zion NP, který se nachází nedaleko. Do Zionu přijíždíme okolo čtvrté odpolední, ale do turistického centra to máme přes celý park dobrých 30 minut. Cestou sledujeme skalní masívy, které vypadají jako jednolitá a také celý kaňon, kterým klesáme. V Zionu se chceme podívat do severní části národního parku, ale to znamená, že musíme nechat náš vůz na parkovišti a jet autobusem, který jezdí každých 15 minut a možná i častěji. Jdeme se podívat na vodopády s názvem Emerald Lower Falls. Je to velmi krátký výlet a nutno podotknout, že vodopády jsou poměrně vyschlé. Cestou zpátky se koupeme v řece, která je dost kálná, ale příjemně osvěží. Po návratu k našemu vozu nás čeká dlouhá cesta do campu v Monument Valley, kde jsme prohlídku národních parků na jihozápadě USA vlastně začali. Do nám známého campu s bazénem přijíždíme až těsně před půlnocí. Ráno bychom si chtěli ještě jednou projít Monument Valley, záleží hodně na počasí.

19.DEN - PONDĚLÍ - 27.SRPNA 2012 LAKE POWELL A ANTELOPE CANYON

Dnes vstáváme velmi časně a těšíme se na druhou návštěvu Monument Valley. Turistů je po ránu v parku výrazně méně a my tak máme spoustu času projet ještě jednou všechny scenérie, které se zde nacházejí (*pozn.: fotografie viz 15.den*). Kolem jedenácté dopolední se přesouváme zpět do městečka Page, odkud chceme podniknout několik krátkých výletů. Ten první je k jezeru Lake Powell, které je zároveň přehradou. Tady se koupeme a vyplňujeme tak čas před návštěvou Antelope Canyonu, rezervace, která patří indiánům. Odjezd na prohlídku,

kteřá trvá necelě dvě hodiny, je v 15.00 hodin místního času, což jak zjišťujeme je o hodinu později, než je na našich hodinkách, protože se znovu posouvá čas a to o hodinu zpět. Do Antelope Canyonu se jede částečně pouští, proto nás veze průvodkyně upraveným autem, kde sedíme na korbě a prohlížíme si přírodu kolem. Jede s námi dost ostře, ale po dvaceti minutách jízdy jsme úspěšně na místě. Procházíme jeskyní, do které pronikají různobarevné odlesky světla a celé to tvoří nádhernou hru barev. Škoda, že nemáme stativ. Průvodkyně navíc vypráví spoustu zajímavých příběhů a na závěr nás opět odváží zpět do městečka Page. Nám tady zbývá navštívit další přírodní úkaz, který se nachází pár kilometrů jižním směrem od města. Jedná se o Horseshoe Bend, což je místo, kde řeka Colorado svým tokem obeplouvá velký skalní masív, což připomíná podkovu. Na místo přicházíme přesně se západem slunce a spousta nadšenců začíná tento moment fotografovat. Díváme se dolů na tok řeky Colorado a pod námi je propast hlubší než 300 metrů. Po západu slunce náš čeká ještě přesun do jižní části Grand Canyonu, kam přijíždíme okolo jedenácté noci. Spíme přímo v campu v Canyon Village.

20.DEN - ÚTERÝ - 28.SRPNA 2012

GRAND CANYON A LAS VEGAS

Díky příjemné a chladné noční teplotě se v noci na dnešek parádně spalo. Ráno se probouzíme okolo půl osmé a naším dnešním cílem pro první část dne je Grand Canyon (South Rim). Nejprve procházíme městečko Canyon Village a zastavujeme se v turistickém centru, abychom se pozeptali na zajímavé možnosti dnešního dne. Dozvídáme se, že jít dolů k řece Colorado a znovu nahoru je za jeden den v tomto horkém počasí spíše hazard. Proto nakonec zůstáváme nahoře a vyrážíme podél hrany Grand Canyonu. Částečně jdeme pěšky a částečně jezdíme mezi vyhlídkami autobusem, který jezdí každých 15 minut, aby nahradil auta, která sem nesmějí. Postupně se zastavujeme na vyhlídkách Trailview Overlook, Maricopa Point, Powell Point, Hopi Point, Mohave Point a Pima Point. Právě na poslední vyhlídce je možné sledovat celý Grand Canyon jako na dlani. Zpátky na parkoviště už jedeme výhradně autobusem. Náš vůz je zaparkovaný přímo u nádraží, které tady bylo také vybudované pro turistické účely. Odpoledne opouštíme Grand Canyon NP a odjíždíme směrem do Las Vegas. Cestou do Las Vegas projíždíme městem Williams, kde se nacházejí zbytky slavné silnice Route 66. Hned na nás dýchne atmosféra dávné americké

minulosti, která se k této slavné silnici váže. U města Williams jsou to opravdu pouhé zbytky. Další vzpomínka na Route 66 nás čeká v malých městech Seligman a Kingman. Stále uháníme směrem na Las Vegas, ale víme, že do města casin dorazíme dávno po setmění. Konkrétně po deváté večerní, kdy poprvé vidíme pod sebou v poušti svítit různými barvami celé údolí. To je Las Vegas. Dálnice nás přivádí až na hlavní třídu, která se jmenuje Las Vegas Strip Blvd a kde jsou umístěny největší casina v nejluxusnějších hotelech. Projíždíme celou třídu, která je plná lidí a hledáme možnost ubytování. Od začátku uvažujeme o hotelu Luxor. Ten má tvar pyramidy a je situován do úplného centra dění. Nejprve hledáme místo na zaparkování za hotelem a potom zkusíme štěstí na recepci. Daří se a rezervujeme si na jednu noc pokoj právě v Luxoru. Kolem desáté noční vyrážíme do ulic. Jdeme po Las Vegas Strip Blvd v protisměru oproti příjezdu a procházíme nejen casina, ale také obchody nejznámějších světových návrhářů. Celé město svítí a my se na hotel vracíme dlouho po půlnoci. To je Las Vegas, kde to opravdu žije celou noc.

21.DEN - STŘEDA - 29.SRPNA 2012 DEATH VALLEY

Kvůli včerejšímu ponocování spíme v Luxoru dost dlouho. Teprve kolem deváté se zvedáme z postele a pomaličku balíme kufry. Naším dnešním cílem je Death Valley NP. V Las Vegas ještě nakupujeme několik dárků, snídáme a teprve kolem jedenácté dopolední opouštíme město. To je oproti včerejší noci nejen vylidněné, ale také úplně mrtvé. Vlastně k nerozeznání od okolních měst či městeček. Pořádný ruch se vrátí zase až v noci, ale to my už budeme dávno pryč. Cesta do Death Valley není dlouhá, ale vůbec neubíhá, protože vede nezáživnou pouštní krajinou. Do Death Valley NP přijíždíme po druhé odpolední a venkovní teplota neustále roste. Nakonec se zastavuje na neuvěřitelných 49 stupních Celsia a to ve stínu. Navíc venku fouká poměrně silný a velmi horký vítr, který spaluje snad všechno živé. My se jedeme nejprve podívat na Dantes View, kde je krásný výhled na nejnižše položené místo v USA s názvem Bad Water a ve stejný okamžik i na nejvyšší horu na území USA s názvem Mt.Whitney, ale tu my nevidíme. Následně sjíždíme dolů a zastavujeme na překrásné vyhlídce s názvem Zabriskie Point. Odtud je překrásný výhled na členité a rozpálené masívy skal, které jsou vytvarované do hřebenů. Dole v turistickém centru si bereme mapu, doplňujeme nutné tekutiny a odjíždíme k nejnižše položenému místu v

USA s názvem Bad Water, který jsme před chvílí sledovali z vyhlídky. Bad Water má nadmořskou výšku 86 metrů pod mořem, což je celkem rarita. Také tady fouká velmi silný a horký vítr. Nezdržujeme se dlouho a odjíždíme pryč z Death Valley, ale cestou ještě zastavujeme u písečných dun, které jsou zde naváté a nejen okolní teplotou připomínají opravdu africkou Saharu. Nás nyní čeká poměrně dlouhý přejezd do Sequoia NP, který leží severozápadním směrem a vzdušnou čarou to není příliš daleko. Ale cesta nevede přímo kvůli vysokým horám, které se musí objíždět. Protože je camp v nedohlednu a my docela unaveni, spíme v Motelu 6 ve městě Bakersfield. Usínání není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát, protože klimatizace okolních pokojů hučí venku takovým způsobem, že si člověk připadá jako na velmi rušném vlakovém nádraží. Proto se alespoň já přesouvám spát do vozu, které stojí na parkovišti kousek od motelu a to v místě, kde je docela klid. Nakonec to je nejlepší řešení.

22.DEN - ČTVRTEK - 30.SRPNA 2012 SEQUOIA

Po maličko divoké noci odjíždíme severozápadním směrem do Sequoia NP, na který se moc těšíme. Do parku přijíždíme až kolem poledne, protože je nutné vystoupat poměrně vysoko hodně klikatou silnicí, která je z části ještě navíc v rekonstrukci. V turistickém centru nám radí, co je nejzajímavější v parku vidět a prohlídku začínáme na vyhlídce Moro Rock, ze které je vidět celý park včetně velehor ležících východním směrem odsud. Stoupání na skalnatý kopec trvá přibližně patnáct minut a dolů je to samozřejmě rychlejší. Odtud se přesouváme do nedalekého Crescent Meadow, odkud nás čeká lesní procházka k nejvyššímu stromu v národním parku s názvem General Sherman Tree. Délka výletu je zhruba 4 km, ale cestou mnoho turistů nepotkáváme. Navíc máme lehké obavy z medvědů, kterých je všude kolem spousta. Nakonec bez větších obtíží přicházíme do cíle cesty a obdivujeme ohromnou sekvoji, která stojí v cílovém bodě. Zpátky už jedeme autobusem, který jezdí v pravidelných intervalech po parku. Právě když jsme v autobuse, zahlédne řidič medvěda. Dokonce dokonce nám i zastavuje, abychom si ho mohli vyfotit. Samozřejmě přes okno, aby nedošlo k případnému úrazu. Je to hnědý medvěd, takže grizzly. Později zjistíme, že jsme nasedli do špatného autobusu, který jede obráceným směrem, ale to už nám vůbec nevadí, protože alespoň vidíme brumlu. Cestou zpátky na stejném místě stojí spousta lidí a fotografují, stále tam

je a teď dokonce s velkou hnědou medvědicí. Pendlující autobus nás veze k našemu autu a my povídáme s řidičkou, která vídá medvědy pravidelně a ukazuje nám místa, kde přesně. Je to tady medvědy doslova poseté. Vědět to dříve, kdo ví, jestli bychom pěší výlet takhle sami vůbec absolvovali. Sedáme do auta a odjíždíme směrem ven z parku. Náhle si Tereza všimne v lese něčeho černého. Domníváme se, že je to puma, ale není. Černá medvědice s medvidětem se pohybují ve stráni a žerou bobule. S maximální opatrností vystupujeme z auta a jdeme je sledovat. Nejsou od nás více, než 20 metrů, ale postupně se vzdalují. Fotíme, točíme a koukáme na oba medvědy. Vůbec si nás nevšímají, žerou bobule a stoupají lesem směrem nahoru. Paráda. Tak jsme se medvědů nakonec dočkali a hned čtyřech. Z parku odjíždíme na jih opět do Bakersfieldu, kde pro změnu nocujeme v motelu Econolodge.

23.DEN - PÁTEK - 31.SRPNA 2012

JOSHUA TREE

Kolem osmé opouštíme motel a odjíždíme jihovýchodním směrem do posledního národního parku, který nás tady na západě USA čeká a jmenuje se Joshua Tree NP. Leží relativně nedaleko od Los Angeles, tedy místa, odkud zítra odletíme zpět do Evropy. Do parku přijíždíme okolo jedné hodiny po poledni. Během celé cesty národním parkem vidíme stromy, které jsou charakteristické pro tuto oblast a jmenují se Joshua Tree. Roste jich tu všude kolem neskutečné množství. Naše první zastávka a první krátký výlet je u Hidden Valley. Již podle názvu se jedná o údolí, které je obklopeno skalami. Údolí obcházíme dokola a cesta je dlouhá necelé 2 km. Odsud odjíždíme k dalšímu krátkému výletu s názvem Barker Dam. Je to stejně dlouhá okružní cesta k přehradě, která v zimních a jarních měsících zadržuje vodu. Nyní je bohužel úplně vyschlá. Během odpoledne se vydáváme naším vozem na vyhlídkové místo s názvem Keys View, odkud je vidět z výšky celý národní park a jižním směrem dokonce hranice s Mexikem. Nyní nám z národního parku zbývá dokončit už jen prohlídku kaktusové zahrady, která má název Cholla Cactus Garden. Krátká vycházka po zahradě, která zabírá poměrně značnou plochu a už odjíždíme západním směrem na Los Angeles. Čeká nás tam poslední noc na území USA a dopolední odlet směrem do Philadelphie a dále do Frankfurtu. I když musíme projet celé Los Angeles, dálnice nás poměrně rychle dostává z východu města, kudy přijíždíme, na jeho západ. Nocleh nás čeká ve stejném motelu, jako první noc v USA, tedy v Motelu 6 nedaleko letiště. Na hotel se dostáváme

kolem jedenácté večerní, ale ještě chvílku trvá vyřízení pokoje, takže spát se jde o půlnoci.

24.DEN - SOBOTA - 01.ZÁŘÍ 2012 Z LOS ANGELES DO PHILADELPHIE

Ráno musíme vstávat poměrně brzy a to krátce po půl osmé. Čeká nás ještě několik úkolů, které musíme před odletem vyřešit. Nejprve zabalit veliké množství věcí do dvou nevelikých kufrů, což se nám daří poměrně rychle díky naší včerejší předpřípravě a později vrátit náš vůz GMC zpět do společnosti ALAMO. Docela nás překvapuje, že to jde velmi rychle a technický stav vozidla vůbec nikdo nekontroluje. Odsud je to na letišti už v pohodě, protože mezi půjčovnou vozidel a letišti v Los Angeles (LAX) jezdí pendlující autobusy. Na letišti podstupujeme nejdříve check-in s rezervací letenek přes Philadelphii, Frankfurt až do Prahy. Následně odevzdání zavazadel a kontrola těch, které bereme do letadla. Snad se s nimi potkáme v cílové destinaci doma v Praze. Odlet z Los Angeles je v 11.00 místního času a nás čeká pětihodinový přelet na východní pobřeží, kde po krátké pauze opustíme území USA a vrátíme se do Evropy. Ve Philadelphii jsme na čas, pouze ten správný, místní, si musíme na hodinkách upravit. Protože letíme proti času, je tady o 3 hodiny více, než bylo na západním pobřeží.

25.DEN - NEDĚLE - 02.ZÁŘÍ 2012 ZPÁTKY V EVROPĚ

I když na území USA ve Philadelphii je stále ještě sobotní podvečer, my už se začínáme orientovat na evropský čas, který je ještě o šest hodin posunutý směrem dopředu oproti východnímu pobřeží USA a o devět hodin oproti západnímu pobřeží USA. Z Philadelphie směřujeme nejprve do Frankfurtu a odtud do Prahy. Přes Atlantik se jedná vlastně o noční let, i když my po měsíčním pobytu na západě USA vůbec noc nepocítíme. Do Frankfurtu přilétáme v 10.00 hodin evropského času. Po bezproblémovém a pohodlném letu se přesto dostavuje únava, protože nám chybí noc, kterou vlastně trávíme v letadle, kde se spát moc nedá. Z Frankfurtu do Prahy už je to rychlovka a my jsme přesně na čas, tj. ve 13.00 hodin v Praze. Domů do Liberce to jsou po vyzvednutí

zavazadel slabé dvě hodinky a tak naše dovolená končí v 15.00 hodin zalehnutím do postele. A máme spoustu skvělých zážitků !

KILOMETRÁŽ V USA: 10.635 KM
SPOTŘEBA POHONNÝCH HMOT: 1.169,9 L
PRŮMĚRNÁ SPOTŘEBA: 11,0 L / 100 KM
NEJVYŠŠÍ TEPLOTA: 49 °C